

dygnetRunt

23-29 mars 2001. Nummer 340 sedan 1994.

SYDSVENSKAN
23 mars 2001

Juliusljud

Det började med Julius Platthandel och slutade med ett bolag som omsätter över hundra miljoner. Stefan Julius Malmström har bokat många av världens största artister för konserter i Skåne, men står fortfarande med fötterna stadigt i den alnarpska myllan. **Sidan 18-20**

FOTO: MIRIAM PREIS

Dammsugaren: Så arbetade vi 21
Köpenhamn: Kultur på kvällen 23
Slutligen: Sven Lindström 27
Skivor: Manic Street Preachers 06
Utgång: Poesi i Byen 26
Bong: Lo Spaghetto 12-13
På gång: Hungrig växt 02-05
Aktuellt: Dj i Danmark 08
Teater: 10-11
Konst: 09
Film: 14-15
Dagfördrag: 16-17

Ölskolan:
Så testar du
öl
på mässan
Sidan 05

Julius

är ingen

Caesar

Stefan Julius Malmström, regionens meste bandbokare, har lockat några av världens största artister till Skåne. Han började arrangera konserter 1972 och idag omsätter hans bolag 120 miljoner kronor om året. Men artisternas divalater är inget han kopierat – fortfarande kan man se honom samla upp använda handdukar i logerna efter konserten och han ser till att känna alla sina medarbetare personligen.

> Han ser mest av allt ut som en snäll latinprofessor där han står och inväntar Dygnet Runts reporter och fotograf på trappan till den gamla rektorsbostaden vid Alnarps lantbruksuniversitet.

Strax före 50-årsdagen flyttade han kontoret för sina fyra bolag hit. Därmed slöts en cirkel som började när han som barn växte upp i ett hus inte långt härifrån. **Stefan Julius Malmströms** far var ekonomichef på lantbruksuniversitetet och hade tjänstebostad ett stycke bort. Stefan, eller Julius som han är känd som för de flesta, hade den vidsträckta universitetsparken som lekplats. Utanför kontorsfönstret växer än i dag ovanliga valnötsträd, som han inte kan namnet på, däremot hitta om någon beskriver dem för honom.

– När jag för några år sedan ombads ta plats i parkstyrelsen tackade jag först nej. Jag kan ju varken latinska eller svenska namn på det som växer här. Å andra sidan känner jag parken bättre än de flesta, säger han med glittrande ögon.

Han är vänligt uppmärksam och nästan gammal-lags artig. En företagsledare i den gamla skolan, lär det är ett måste att känna varje medarbetare personligen.

Trots att han är verksam i en tuff bransch som of-

ta förknippas med machokultur har han nästan enbart kvinnliga medarbetare.

– Vi har en manlig anställd – efter 29 år, säger han. Jag vet inte varför det blivit så.

Hans omtänksamma framtoning är troligen en del i hans framgångar som en av Sveriges största konsertarrangörer. Att handskas med temperamentsfulla stjärnor kräver förmodligen ett ousinligt lugn.

De flesta som ser namnet Julius förknippar det med ett varumärke, inte med en person. Den numera nedlagda Julius Plathandel var det som slog igenom tidigast, redan på 1970-talet var det ett begrepp i hela Sverige, med egen direktimport av skivor som inte fanns att köpa någon annanstans.

– Det händer ibland att folk som läste i Lund för trettio år sedan hör av sig till oss och tror att vi har skivaffären kvar, säger han.

I dag är verksamheten organiserad i ett moderbolag med tre dotterbolag Julius Produktion, Julius Biljettservice och Nöjesteatern i Malmö.

Han började som konsertarrangör i mycket liten skala 1972. I dag omsätter bolagen 120 miljoner kronor per år – vilket kan låta mycket, men i själva verket är det den, medvetet relativt låga, nivå Julius beslutat att lägga sig på.

– Jag vill inte bli större än att jag kan känna att jag har kontroll över alla delar av verksamheten, säger han.

Efter nästan varje konsert går han fortfarande själv och plockar använda handdukar i logerna.

– Bara att skicka iväg all tvätt som förbrukas under en turné kostar ett par tusen kronor. Då kan du föreställa dig vad det skulle kosta om vi tvingades köpa nytt varje gång.

Att han kom in i branschen var mest en tillfällighet.

– Jag spelade gitarr och tvärflöjt och bildade ett band med några kompisar. Att jag fick vara med och spela berodde antagligen mest på att jag ordnade jobb åt oss.

Det var i början av 1970-talet, då han varje dag en period åkte in från Lund till musikerförmedlingen i Malmö och letade jobb.

– Till slut tröttnade de på mig och sade: "Var så god. Här får du ett skrivbord och en telefon. Nu kan du själv ordna spelningar."

Så småningom började han samarbeta med **Thomas Johansson**, numera EMA Telstar, som arbetade på ungefär samma sätt som Julius, fast i Stockholm.

Fortsättning på nästa sida

FOTO: UPPA

Rod Stewart...

FOTO: AP/MARK HUMPHREY

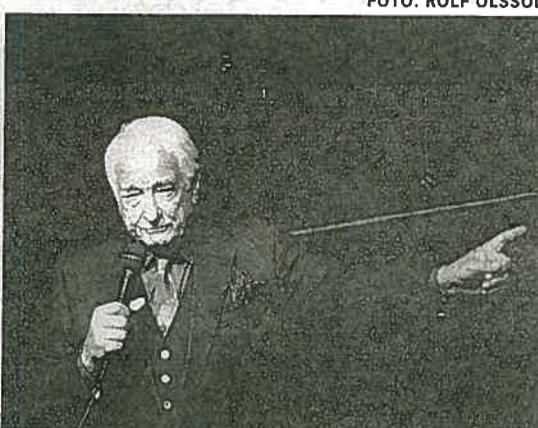
Dolly Parton...

FOTO: SVT

Zarah Leander...

FOTO: ROLF OLSSON

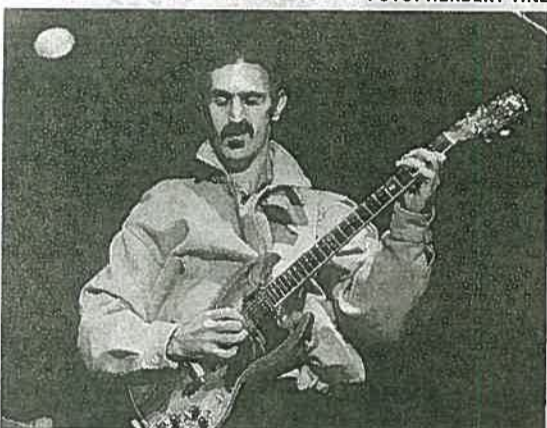
Victor Borge...

FOTO: AP/GASIL OSKIN

Bette Midler...

FOTO: HERBERT TINZ

Frank Zappa...

FOTO: AP/PAUL WARNER

Santana...

FOTO: NILS BERGENDAHL

Alice Cooper...

FOTO: AP/UWE LEIN

Eric Clapton...

FOTO: KENT HULT

... och Bruce Springsteen.
Alla har de bokats av Julius.

"Jag spelade gitarr och tvärflöjt och bildade ett band med några kompisar. Att jag fick vara med och spela berodde antagligen mest på att jag ordnade jobb åt oss."

Fortsättning från sidan 19

- Han skickade ner band som **Ola and the Janglers**, **Hepstars** och **The Fabulous Four**, jag skickade upp **Gonks**, **Troublemakers** och **Namelosers**. Och sen rullade det på.

Först 1986 slutade han att arbeta som dj runt om i landet, något han då hållit på med i sjutton år.

- Nästan varje helg gick åt, men när min yngsta dotter föddes insåg jag att jag inte kunde fortsätta. Jag hade abstinensbesvär de första åren. Å andra sidan var det första gången sedan jag var fjorton år som jag fick något man kan kalla fritid.

I fyra år ledde han programmet **Diskotaket** tillsammans med entertainern **Finn Albert**. I programmet fick unga talanger en möjlighet att visa vad de kunde.

- Det gav enormt mycket och jag är glad över att ha bidragit till att sprida populärmusik till så många.

Att hans intresse så sakteliga glidit över från pop och rock till mer klassiska och "seriösa" produktioner tycker han inte är konstigt.

- Det har med ålder och erfarenhet att göra. Alla utvecklas. Se på **Paul McCartney**, han gör inte sämre musik än under Beatlestiden, bara annorlunda.

Nyligen var han i London för att se en uppsättning han hoppas ta till Sverige.

Det är en hyllningsproduktion till **Charlie Chaplin** som godkänts av den annars så restriktiva Chaplinfamiljen. Föreställningen är en filmvisning, i svart-vitt, med symfoniskt framförd musik från *Moderna tider* som Chaplin själv skrev all musik till. Just nu spelas den för utsålda hus på Royal Albert Hall i London.

- Nästa år är det 25 år sedan Chaplin dog och det vore mycket tråkigt om föreställningen går Skandinavien och Malmö förbi, säger han.

Var uppsättningen ska kunna inrymmas är fortfarande mycket oklart. Enligt Julius saknas det en ordentlig arena för den här typen av föreställningar.

Han är den förste att backa storbyggmästaren **Percy Nilssons** planer på en anläggning i Hyllie, med plats inte bara för ishockeymatcher utan för de jättekonsorter som arrangörerna i södra Sverige i dag måste tacka nej till.

Nyligen tvingades Julius lämna Olympen i Lund, som varit konsertverksamhetens bas sedan 1972. Universitetet i Lund behövde lokalerna, som dessutom började bli för små.

Tills vidare är det Baltiska Hallen i Malmö som ska hysa de större arrangemangen. Musikteatern är ett annat alternativ för vissa arrangemang men några konkreta planer vill Julius inte avslöja.

- Under den tid **Carina Brorman** var vd för Musikteatern satt jag med i en arbetsgrupp som hon initerat för att hitta alternativa program till teaterns

ordinarie repertoar. När hon slutade lades gruppen tyvärr ned, säger Julius.

- Så länge vi inte har en riktig konsert- eller evenemangshall i Malmö - Konserthuset passar enbart för symfoniorkester - anser jag att man måste planera för fler endagarsgästspel på Malmö musikteater. Det skulle dessutom dra in pengar, säger han med en syftning på teaterns darriga ekonomi.

Att bli chef för Malmö musikteater är ett erbjudande han aldrig fått, men om han fick det skulle han i varje fall inte tacka nej direkt.

- Det skulle antagligen vara ett oerhört stimulerande jobb, men jag är inte säker på att jag skulle bli så populär. Jag har i grunden ett annat ekonomiskt synsätt än dem som driver kommunala verksamheter. Jag skulle till exempel aldrig göra en budget som bygger på annat än biljettintäkter.

En drömproduktion, som han tror skulle passa på Musikteatern, är **Maurice Bejart**balettens senaste uppsättning som satts upp på Bejarts hemmascen i Lausanne men också i London och Paris. Det är en hyllnings- och minneskoreografi om dem som i förtid dött i aids, med kläder av den nu bortgångne **Gianfranco Versace** och med musik av **Mozart** och **Queen**.

- Det är en uppsättning som jag tror skulle locka en publik som inte enbart tillhör den ordinarie ballettpubliken, men också unga människor som börjat få upp ögonen för till exempel opera, säger han.

LILITH WALTEBERG